

OPINIONS

Nº 132 - any 2021

Adaptació i reflexions sobre un conte d'en Jorge Bucay

Heus ací que una vegada hi havia una illa on vivien tots els sentiments, les emocions, els raonaments, les suposicions i les idees, esperant que algú els demanés. La vida per a tots ells era tan Rutinària, que l'Avorriment i la Tristesia, n'acabaven sent els protagonistes.

Per aixecar l'Ànim dels seus habitants, l'Alegria organitzava uns grans saraus, l'Amistat buscava algú per explicar les seves cuites i la Conflictivitat sempre estava a punt per portar la contrària i "escalfar" les tertúlies. Però el Raonament i l'Harmonia aconseguien que, les picabaralles, acabessin sempre pacíficament.

Amb tantes hores de convivència, cadascú manifestava el que representava mitjançant converses en les quals l'Amor era present, però no hi participava. No en tenia prou exposant pensaments com feien els seus companys, necessitava alguna cosa tangible per a demostrar, amb fets, tot allò del que el seu cor n'estava sobreixit.

Un dia, inesperadament, l'Experiència, sabedora de moltes coses per les seves vivències, convocà una reunió, i, quan tots estigueren presents manifestà: *"Tinc una mala notícia per a donar-vos... l'illa s'enfonsa"*. En escoltar aquestes paraules, tots quedaren garratibats i digueren: *"deus estar equivocada, nosaltres vivim aquí des de sempre i mai hem notat res que pugui donar-te la raó"*.

Però l'Experiència repetí: *"Tingueu per segur que l'illa s'enfonsa. Així doncs, faríeu bé en buscar la manera d'abandonar-la"*.

La Reflexió, adonant-se que podia ser veritat preguntà: *"¿com ho podem fer?"*, i l'Experiència respongué: *"La Previsió i jo, pensant en el que podia passar, ja fa temps que, de mica en mica, hem anat fent una barca. Per tant, construïu-ne les que calgui per cabre-hi tots i pugueu marxar lluny d'aquí. Qui es quedi, desapareixerà amb l'illa"*.

I, dit això, l'Experiència i la Previsió marxaren portant de polissó la *Por*, que, pobreta, estava "morta de por".

Els que varen quedar, preocupats, anaren a trobar la *Intel·ligència* i li preguntaren: *"¿Què hem de fer per a salvar-nos?"*, i ella respongué: *"ja heu sentit el que ha dit l'Experiència; així doncs, no perdem temps i posem-nos a treballar"*.

Tots varen seguir aquesta recomanació excepte l'Amor. De cap manera volia abandonar un lloc on cada racó del seu paisatge, l'hi havia servit per a delectar-se amb la seva bellesa i, alhora, predisposant-lo a prodigar, per tot el món, el que ell n'era representant.

Però de seguida s'adonà que, veritablement, l'illa s'enfonsava i compregué que si no marxava podia desaparèixer i la humanitat es quedaria sense els sentiments i les emocions que ell proporcionava.

A correuita i plorant, es dirigí al tros d'illa, que no havia estat engolida per l'aigua, mirant de trobar alguna cosa que pogués portar-lo on eren els seus companys. Però, malgrat que, cercà minuciosament, no trobà res.

Des d'on era, veia com tots anaven marxant de l'illa, i, amb l'esperança que algú es compadiria de la seva situació i el duria en la seva barca, anà a trobar primer l'Arrogància. Però aquesta, plena de Supèrbia, li digué: *“no et puc portar, amb la teva humanitat i dient que amb amor s'aconsegueix quasi tot, fores el protagonista d'allà on vaig i anul·laries la Rellevància de la meva imatge”*.

En una altra barca plena de llums, flors de tots colors i altres guarniments, la Vanitat estava a punt d'anar-se'n i es dirigí a ella demanant ajuda. Però la Vanitat respongué: *“tens un aspecte tan desagradable que enlletgiries la meva nau”*. I se'n va anar.

També veié la Tristesa dirigint-se a la seva barca i suplicà que l'ajudés; però aquesta, amb un fil de veu respongué: *“estic molt trista i no vull ningú al meu costat, prefereixo anar-me'n sola”*.

I un darrere l'altre, plens d'egoisme, tots els habitants de l'illa li negaren l'ajuda que tant demanava.

L'Amor, sol i decebut, creient que no es mereixia el comportament que havia rebut, es posà a plorar desconsoladament, i, abatut, esperà que arribés el seu final.

De sobte va sentir que algú piulava: “pst – pst – pst”. Era un desconegut que, remant des d'una petita embarcació, li feia senyals. Sorprès, l'Amor preguntà: *¿”és a mi”?* “Sí”, respongué el desconegut: *“he vingut per dur-te allà on són els teus companys”*.

En pujar a la barqueta i contemplant com l'illa anava desapareixent, l'Amor comentà desolat: *“mai tornarà a existir una illa com aquesta”*.

“Efectivament, respongué el barquer, com aquesta, no n'hi haurà cap més, però, de tu dependrà que, allà on vagis, sàpigues trobar bellesa que t'ompli de Serenitat, i que, amb l'ajuda de la Fortalesa, el Valor i la Sang Freda que necessitaràs per a seguir endavant, puguis dur a terme, de manera irreprotxable, qualsevol situació en la que et podràs trobar”.

Ara bé, pel que representes, segurament seràs molt sol·licitat i això faci que t'omplis de Vanitat i et creguis superior als qui et rodegen. Si aquests fos el cas, para compte, a ningú li agrada ser tractat amb orgull, i, com a venjança, podries trobar qui per davant et doni copets a l'espatlla dient que ets el/la millor i per darrere et critiqui de manera ferotge predisposant als altres a una animadversió cap a tu. Per contra, si practiques la Humilitat i la Prudència, sempre hi haurà qui, desinteressadament, estarà a punt de fer-te costat en mals moments, sobretot, quan sentis Cansament, Desànim o Soledat.

Mentre l'Amor escoltava amb molta Atenció les recomanacions del seu salvador, arribaren al lloc on eren els seus companys.

Alleujat després de l'Angoixa que havia passat, ràpid desembarcà i, en girar-se per preguntar el nom a qui l'havia rescatat i agrair els seus consells, aquest... havia desaparegut.

Intrigat, anà a trobar la Saviesa i li preguntà: “¿saps qui era qui m’ha salvat quan estava a punt de desaparèixer per sempre?”

La Saviesa mirant-lo intensament respongué:

“Quan ens envaeix el Dolor o el Sofriment, sobretot per la pèrdua d’un ser estimat, una traïció, un daltabaix econòmic, o qualsevol altre fet que provoca una manca de forces per a seguir endavant, els únics que sempre estan a punt d’ajudar amb Abnegació, Generositat, Paciència, Serenitat i, alhora, fer renéixer l’Esperança sense demanar res a canvi són... la Compassió, l’Altruisme i el que tu representes”.

Després d’escoltar les paraules de la Saviesa, l’Amor anar a trobar la Compassió i l’Altruisme per a recórrer el món i poder millorar la vida de qui tant els necessitava.

Una reflexió personal

Un conte és un conte, però de vegades, se’n pot treure alguna reflexió.

Convivim, però alhora, som individualistes i actuem amb autosuficiència malgrat som un cúmulo de contradiccions. A una hora ens sentim alegres i altres tristos, a voltes actius i altres plens de mandra, a vegades som prudentes i altres agosarats, a estones som entenimentats i altres desassenyats, a una hora estimem i altra malvoem, i així, amb una llarga llista de contrasentits anem vivint.

Però... quan plens d’angoixa no sabem “on dar-la ni on som”, quan hem tornat a ensopegar i caigut en errors passats, quan la nostàlgia dels records es fa present... necessitem algú (com el barquer del conte), que ens ajudi a superar el mal tràngol que estem passant, i, al mateix temps, que ens faci entendre que, malgrat que sembli res tornarà a ser igual com el que hem deixat enrere, nous camins poden omplir la nostra vida de joia, d’esperances i d’amor.

Uns camins on es poden trobar persones que esperen ser escoltades, compreses i estimades, i que, de nosaltres dependrà que, egoïstament, les deixem de banda o les atenguem pensant que un dia també hi va haver qui, sense demanar res a canvi, ens va ajudar a superar moments plens d’angoixa i desesperança.

Maria Mercè Usón